FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (fjärde avdelningen)
den 3 februari 1998 *

I mål T-68/96,

Dimitrios Polyvios, bosatt i Pireus (Grekland), företrädd av advokaten Vassilios-Zangas, Aten, delgivningsadress: advokatbyrån Catherine Thill-Kamitaki, 15, avenue du Bois, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Maria Condou Durande och Hubertus van Vliet, rättstjänsten, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om en talan om ersättning för den ekonomiska skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av kommissionens oaktsamhet när den fattade ett beslut om att bevilja finansiellt stöd för bildande av ett gemensamt företag i Senegal,

* Rättegångsspråk: grekiska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna K. Lenaerts och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser och terminologi

1 Dräktigheten är ett uttryck för ett handelsfartygs inre volym. Dräktigheten utgör beräkningsgrund för olika avgifter, bland annat lotsavgifter och bogseringsavgifter. Det finns olika regler, så kallade mätningsregler, för beräkning av dräktighet. Dessa regler uppvisar skillnader, avseende såväl principer som tillämpning.

2 För att upprätta enhetliga principer och regler för beräkning av dräktighet har ett antal stater ingått internationella konventioner. Idag är två av dem i kraft: konventionen om ett enhetligt skeppsmätningssystem, undertecknad i Oslo den 10 juni 1947 (nedan kallad Oslo-konventionen), och internationella konventionen om skeppsmätning, undertecknad i London den 23 juni 1969 (nedan kallad London-konventionen). Dessa två konventioner innehåller två metoder för skeppsmätning, som kallas "Oslo-metoden" respektive "London-metoden", vilka leder till olika resultat vid beräkningen av dräktighet. Dräktigheten blir högre enligt London-

metoden, eftersom utrymmen som inte ingår vid en mätning enligt Oslo-metoden beaktas.

3 Politiken för strukturstöd inom fiskerisektorn grundas på rådets förordning (EEG) nr 4028/86 av den 18 december 1986 om gemenskapsåtgärder för att förbättra och anpassa strukturerna inom fiskeri- och vattenbrukssektorn (EGT L 376, s. 7), som har ändrats bland annat genom rådets förordning (EEG) nr 3944/90 av den 20 december 1990 (EGT L 380, s. 1) (nedan kallad förordning nr 4028/86), vilken bland annat syftar till att få till stånd ett balanserat utnyttjande av fiskeresurserna i fiskevattnen inom gemenskapen och utöka gemenskapens försörjningskällor.

4 Inom ramen för denna politik har kommissionen beviljat finansiellt gemenskapsstöd till projekt i gemensamma företag, bestående av en eller flera skeppsredare från gemenskapen och en eller flera partner från andra länder, med syfte att utnyttja och eventuellt dra större nytta av fiskeresurser i fiskevatten som lyder under tredje lands suveränitet och/eller jurisdiktion, för att kunna prioritera försörjningen till gemenskapsmarknaden (artikel 21a och 21b.1 i förordning nr 4028/86).

Faktiska omständigheter i målet

5 Genom icke offentliggjort beslut av den 29 april 1986, C (86) 406/196, grundat på rådets förordning (EEG) nr 2908/83 av den 4 oktober 1983 angående en gemensam åtgärd för omstrukturering, modernisering och utveckling av fiskeri- och vattenbrukssektorn (EGT L 290, s. 1, nedan kallad förordning nr 2908/83), beviljade kommissionen stöd för sökandens bygge av en ny fiskebåt, med namnet Maistrali II, som skulle ersätta hans tidigare båt.

6 När Maistrali II var färdigbyggd mättes den slutgiltigt den 23 februari 1988 på grundval av regel nr 1 i grekisk dekretlag nr 973/71. Nationalitetscertifikatet av den 26 februari 1988 angav vad avser dräktighet följande: "Gross (g. r. t.) 297,60" ("Brutto (bruttoregisterton) 297,60").

7 Den 7 oktober 1988, mättes fartyget på nytt, denna gång enligt Londonkonventionen. Det internationella mätbrevet (1969) av den 7 oktober 1988 angav följande: "Gross tonnage 479" ("bruttodräktighet 479"). Nationalitetscertifikatet av den 8 december 1988 angav följande: "Gross (g. r. t) 479" ("Brutto (bruttoregisterton) 479").

8 Den 9 januari 1992 begärde sökanden finansiellt stöd hos grekiska jordbruksministeriet för att upprätta ett gemensamt företag i Senegal (nedan kallad begäran av den 9 januari 1992), enligt förordning nr 4028/86. I denna begäran angav sökanden att Maistrali II:s dräktighet var 479 bruttoregisterton. Ministeriet översände begäran om stöd, jämte olika intyg, till kommissionen den 25 februari 1992, och rekommenderade kommissionen att bevilja ett finansiellt stöd beräknat på grundval av en dräktighet på 297,60 bruttoregisterton.

9 Genom beslut av den 5 juli 1993 (C (93) 1823 slutligt/20, nedan kallat beslutet av den 5 juli 1993) beviljade kommissionen ett finansiellt stöd till sökandens gemensamma företags projekt med högst 1 267 800 ecu. I bilagan till detta beslut angavs att Maistrali II:s dräktighet var 297,60 bruttoregisterton.

10 Genom skrivelser av den 21 juli 1993 till grekiska jordbruksministeriet och av den 8 augusti 1993 till direktorat D, för strukturer och områden som är beroende av fisket, vid generaldirektoratet för fiske (GD XIV) (nedan kallat direktorat XIV. D), vid kommissionen, hävdade sökanden att beslutet av den 5 juli 1993 hade grundats på den felaktiga dräktigheten 297,60 bruttoregisterton och inte den aktuella dräktigheten 479 bruttoregisterton. Direktören för direktorat XIV. D svarade, genom

skrivelse av den 23 augusti 1993, att nämnda beslut hade fattats på grundval av uppgifterna från de grekiska myndigheterna om Maistrali II:s dräktighet, det vill säga 297,60 bruttoregisterton.

11 Därefter hade sökanden vissa kontakter med det grekiska transportministeriet och med direktorat XIV. D. Vid dessa tillfällen behandlades frågan om vilken mätmetod som var den korrekta för att bestämma Maistrali II:s dräktighet. Bland annat sände det grekiska transportministeriet den 1 oktober 1993 en skrivelse till direktorat XIV. D, och den 22 november 1993 sände sökandens ombud en skrivelse till chefen för enhet 2, för Grekland, Portugal och Irland, vid direktorat XIV. D (nedan kallad enhet XIV. D.2). I sistnämnda skrivelse gjorde sökandens ombud — med stöd av rådets förordning (EEG) nr 2930/86 av den 22 september 1986 om definition av fiskefartygs egenskaper (EGT L 274, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 2, nedan kallad förordning nr 2930/86), och kommissionens förordning (EEG) nr 1956/91 av den 21 juni 1991 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 4028/86 vad avser åtgärder för att uppmuntra upprättande av gemensamma företag (EGT L 181, s. 1) — i huvudsak gällande att den dräktighet som skulle beaktas vid tillämpning av förordning nr 4028/86 var dräktighet beräknad enligt bestämmelserna i London-konventionen och begärde följaktligen att sökanden skulle beviljas ytterligare finansiellt stöd för att det totala stödet skulle motsvara det belopp som sökanden hade rätt till.

12 Genom skrivelse av den 14 januari 1994, ställd till sökanden, informerade chefen för enhet XIV. D.2 sökanden att "[dess] ärende [behandlades] på rättslig nivå och att ett välgrundat svar [skulle] ges så snart som möjligt".

13 Generaldirektören vid GD XIV svarade på skrivelserna av den 1 oktober 1993, från det grekiska jordbruksministeriet, och av den 22 november 1993, från sökandens ombud, genom två skrivelser daterade den 1 februari 1994. Det angavs att Maistrali II:s kapacitet, beräknad enligt bestämmelserna i London-konventionen, inte kunde beaktas för beräkningen av finansiellt gemenskapsstöd för att bilda ett gemensamt företag avseende detta fartyg, eftersom bilaga VII till förordning nr 4028/86 anger detta stöds storlek enligt en mätning av fartyg i bruttoregisterton. Kommissionen noterade att bestämmelserna i förordning nr 2930/86 enligt arti-

kel 7 i denna förordning endast var tillämpliga från och med den 18 juli 1994. Maistrali II byggdes för övrigt med en kapacitet på 297,60 bruttoregisterton enligt de grekiska mätreglerna och erhöll ett stöd till fartygsbygget på grundval av denna kapacitet enligt förordning nr 2908/83. Förhållandet att fartyget senare mättes på nytt i GT ("Gross tonnage", vilket är bruttodräktighet enligt engelsk terminologi) enligt London-konventionen kunde således inte beaktas vid beräkningen av det finansiella stödet för att bilda ett gemensamt företag.

14 Genom skrivelse av den 11 maj 1994 begärde grekiska jordbruksministeriet att direktorat XIV. D skulle ändra ståndpunkt och bevilja ett ytterligare finansiellt stöd till sökanden, beräknat på den dräktighet som följer av tillämpning av London-konventionen. Denna skrivelse följdes av en skrivelse av den 16 juni 1994, i vilken det preciserades att skillnaden mellan den dräktighet som kommissionen grundat sig på i beslutet av den 5 juli 1993 och den dräktighet som följer av tillämpning av London-konventionen var 181,40, vilket motsvarar ett finansiellt stöd från gemenskapen på 425 700 ecu och från republiken Grekland på 85 140 ecu.

15 Genom skrivelse av den 4 juli 1994 svarade generaldirektören för GD XIV på grekiska transportministeriets skrivelse av den 11 maj 1994. Han hänvisade till sin skrivelse av den 1 februari 1994 och angav att kommissionen inte kunde beakta Maistrali II:s dräktighet uppmätt "enligt bestämmelserna i London-konventionen (GT) för beräkning av finansiellt gemenskapsstöd för bildande av gemensamma företag". I bilaga VII till förordning nr 4028/86 anges att stödets storlek bestäms enligt skeppsmätning i bruttoregisterton. Generaldirektören anförde att till följd av att rådet antagit en förordning om ändring av förordning nr 2930/86, skulle kommissionen omedelbart förbereda ett nytt förslag till en förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 3699/93 av den 21 december 1993 om kriterier och förfaranden för gemenskapens strukturstöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn och för beredning och avsättning av dess produkter (EGT L 346, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 5, s. 198, nedan kallad förordning nr 3699/93), för att upprätta nya bidragstariffer för olika fartygskategorier enligt bruttodräktighet

(GT) enligt London-konventionen. Han angav att i framtiden, när denna ändring väl antagits av rådet, skulle kommissionen kunna bestämma bidragets storlek på grundval av bruttoregisterton eller GT för fartyg.

16 Genom skrivelse av den 1 september 1994, ställd till direktören för direktorat XIV. D, erinrade sökanden kommissionen om att den inte hade uttalat sig om möjligheten att bevilja ytterligare finansiellt stöd, vilket vore motiverat, eftersom de grekiska myndigheterna hade tillsänt den en skrivelse av den 1 oktober 1993, i vilken dessa myndigheter förklarat sin ståndpunkt och begärt att kommissionen skulle ompröva sitt ställningstagande. Sökanden tillade att den avsåg vänta till den 20 september 1994 innan den skulle väcka talan mot kommissionen.

17 Direktören för direktorat XIV. D svarade genom skrivelse av den 19 september 1994. Han erinrade om att Maistrali II hade byggts med en kapacitet på 297,60 bruttoregisterton enligt de grekiska mätreglerna och att stöd för båtbygget hade erhållits på grundval av denna kapacitet enligt förordning nr 2908/83. I projektet för ett gemensamt företag som de grekiska myndigheterna hade tillsänt kommissionen den 25 februari 1992, förekom Maistrali II med 297,60 bruttoregisterton, för beviljande av ett gemenskapsstöd på 1 267 800 ecu. Efter att ha delgivits detta förslag den 2 mars 1992 beviljade kommissionen, genom beslut av den 5 juli 1993, ett stöd på 1 267 800 ecu, enligt de nationella myndigheternas begäran. Direktören fann därför ingen anledning att ompröva detta beslut.

18 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 maj 1996 väckte sökanden förevarande talan.

Parternas yrkanden

19 Dimitrios Polyvios, som är sökande, har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan upptas till sakprövning och att den är grundad,

— förplikta svaranden att till sökanden utge 510 840 ecu eller, i andra hand, 425 700 ecu, jämte lagstadgad ränta från den 8 augusti 1993 till dess full betalning sker,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

20 Kommissionen, som är svarande i målet, har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

21 Kommissionen har utan att göra formell invändning om rättegångshinder enligt artikel 114 i rättegångsreglerna ifrågasatt om talan kan upptas till sakprövning. Kommissionen har i huvudsak anfört att talan i själva verket syftar till upphävande av ett individuellt beslut som vunnit laga kraft och att talan således syftar till att kringgå förfarandet enligt artikel 173 i EG-fördraget.

22 Enligt artikel 111 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att en talan inte kan upptas till sakprövning, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling. I förevarande fall anser sig förstainstansrätten ha tillräcklig ledning av handlingarna i målet och beslutar att inte fullfölja förfarandet.

Parternas argument

23 Kommissionen har inledningsvis anmärkt att även om den form av talan som föreskrivs i artiklarna 178 och 215 i fördraget utgör en självständig form av talan bland gemenskapsrättens olika former av talan, medför den omständigheten att det fastställs att en talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till sakprövning, som undantag från denna princip, att inte heller skadeståndstalan kan upptas till sakprövning, om skadeståndstalan i själva verket avser upphävande av ett individuellt beslut som vunnit laga kraft och denna talan, om den skulle bifallas, skulle upphäva detta besluts rättsverkningar (domstolens dom av den 26 februari 1986 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1986, s. 753; svensk specialutgåva, häfte 8, punkterna 32 och 33, och av den 1 april 1993 i mål C-25/91, Pesqueras Echebastar mot kommissionen, REG 1993, s. I-1719).

24 I förevarande talan avser skadeståndsyrkandet, enligt kommissionen, en rättsakt från kommissionen mot vilken talan om ogiltigförklaring hade kunnat väckas inom tidsfristen. Dessa två fall av talan har samma ekonomiska syfte.

25 Beslutet av den 5 juli 1993 utgör enligt kommissionen en individuell rättsakt, och beslutet visar tydligt att det finansiella stödet beviljades enligt där föreskrivna villkor och på grundval av ekonomiska uppgifter i dess bilaga, däribland dräktighet på 297,60 bruttoregisterton. Eftersom sökanden således, från den dag som beslutet delgavs honom, kände till samtliga uppgifter som låg bakom beräkningen av finansiellt stöd, hade han kunnat begära ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget för att få till stånd en ny beräkning av det finansiella stödet. I förevarande talan, vilken väckts tre år senare, försöker sökanden uppnå samma resultat.

26 Kommissionen menar att om den har begått ett misstag, har detta skett i det individuella beslutet. Sökanden borde således ha begärt ogiltigförklaring av detta beslut, eftersom det var detta beslut som orsakade den påstådda skadan. Fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring har emellertid gått ut för länge sedan. Denna tidsfrist, som har fastställts i artikel 173 i fördraget, har tvingande rättsverkningar.

27 Kommissionen anser att förevarande talan direkt ersätter den talan som inte har väckts inom tidsfristen enligt artikel 173 i fördraget och att sökanden själv har angivit att de två fallen av talan har samma rättsliga och faktiska grund och att de har samma rättsverkningar, och att skadeståndstalan därför utgör ett brott mot reglerna om preskription av talan om ogiltigförklaring.

28 Sökanden har hävdat att, eftersom skadeståndstalan enligt artikel 215 i fördraget i princip är självständig i förhållande till passivitetstalan och talan om ogiltigförklaring, har rättspraxis endast antagit en strängare attityd i fall där denna form av talan direkt ersätter ett förfarande för ogiltigförklaring, vilket medvetet inte har använts eller som inte har lett till önskat resultat (se domstolens dom av den 21 februari 1974 i förenade målen 15/73—33/73, 52/73, 53/73, 57/73—109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 och 135/73—137/73, Kortner m. fl. mot rådet, kommissionen och parlamentet, REG 1974, s. 177).

29 Enligt sökandens mening borde förstainstansrätten i förevarande fall undersöka den troliga orsaken till att talan om ogiltigförklaring inte har väckts inom fristerna. Förstainstansrätten har endast möjlighet och rätt att avvisa en skadeståndstalan om uppgifterna i målet, de grunder som parterna åberopat, sakomständigheterna och handlingarna visar att sökanden medvetet har underlåtit att föra talan om ogiltigförklaring för att på så sätt undvika följderna av hans oberättigade underlåtenhet att väcka talan om ogiltigförklaring, genom att i detalj ange skälen varför detta utgör "ett medel för att kringgå förfarandet".

30 Sökanden anser att förevarande talan inte utgör "ett medel för att kringgå förfarandet" eller resultatet av ett svekfullt beteende. I detta avseende har sökanden gjort gällande att sedan den 17 juli 1993, det vill säga den dag som han delgavs beslutet av den 5 juli 1993, har han klagat skriftligen, begärt rättelse av beslutet, mött berörda personer i Bryssel och sänt ett föreläggande till de grekiska myndigheterna och gemenskapsmyndigheterna. De grekiska myndigheterna blev övertygade om att de hade begått ett misstag och rättade till det, varefter de rekommenderade kommissionen att utbetala ytterligare stöd. Kommissionens tjänsteman gav sökanden ett halvofficiellt löfte om att de förmodligen skulle bifalla sökandens begäran om de grekiska myndigheterna rättade till sitt misstag och gav besked därom. Kommissionen avslog dock istället sökandens begäran på motstridiga grunder.

31 Sökanden menar dessutom att de rättsliga följderna blir desamma oavsett om talan om ogiltigförklaring anses vara välgrundad eller, för det fall ingen sådan talan väcks, skadeståndstalan istället anses välgrundad, nämligen att kommissionen blir skyldig att till sökanden utge ett ytterligare stöd, eftersom de två fallen av talan hade samma rättsliga grund och avsåg samma sakomständigheter och eftersom dröjsmålsräntan började löpa efter sökandens föreläggande av den 8 augusti 1993 till kommissionen.

Förstainstansrättens bedömning

32 Enligt rättspraxis har skadeståndstalan enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i fördraget inrättats som ett fristående förfarande med ett särskilt syfte inom ramen för rättsmedelssystemet. Därav följer att den omständigheten att en talan om ogiltigförklaring skall avvisas i princip inte får till följd att även en talan som syftar till att erhålla skadestånd för en påstådd skada skall avvisas (se förstainstansrättens dom av den 15 mars 1995 i mål T-514/93, Cobrecaf m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-621, punkt 58, och av den 24 september 1996 i mål T-491/93, Richco mot kommissionen, REG 1996, s. II-1131, punkt 64).

33 Även om en part kan väcka skadeståndstalan utan att härvid till följd av gällande bestämmelser vara tvungen att yrka ogiltigförklaring av den rättsstridiga rättsakten som förorsakat skadan, kan han dock inte på detta sätt undgå avvisning av en talan som rör samma rättsstridiga förhållande och samma ekonomiska resultat (se domstolens beslut av den 26 oktober 1995 i förenade målen C-199/94 P och C-200/94 P, Pevasa och Inpesca mot kommissionen, REG 1995, s. I-3709, punkt 27). Avvisning av talan om ogiltigförklaring medför att skadeståndstalan skall avvisas om skadeståndstalan i själva verket syftar till att ett enskilt slutgiltigt beslut skall undanröjas (se domen i ovannämnda målen Cobrecaf m. fl. mot kommissionen, punkt 59, och Richco mot kommissionen, punkt 65), eller, med andra ord, en rättsakt eller ett beslut som kan vara föremål för en talan om ogiltigförklaring, som väcks av en fysisk eller juridisk person och mot vilken talan inte har väckts inom tidsfristen.

34 I förevarande fall skall det inledningsvis konstateras att det framgår av handlingarna i målet att de rättsstridiga handlingar som sökanden hävdar att kommissionen har begått i huvudsak är de följande:

— Kommissionen har antagit de grekiska myndigheternas rekommendation utan att kontrollera de beräkningar som denna grundades på eller pröva sökandens begäran av den 9 januari 1992, med bilagor.

— Kommissionen har inte beräknat det finansiella stödet på grundval av Maistrali II:s dräktighet enligt London-konventionen, vilket strider mot gemenskapsreglerna och principen om god förvaltning och likabehandlingsprincipen.

— Kommissionen har vägrat att ompröva sitt beslut av den 5 juli 1993 efter de grekiska myndigheternas rekommendation i skrivelse av den 1 oktober 1993.

— Kommissionen har givit självmotsägande motiveringar till besluten att inte ompröva sitt beslut av den 5 juli 1993.

— Kommissionen har givit sökanden ett halvofficiellt löfte om att hans begäran om ytterligare finansiellt stöd förmodligen skulle bifallas om de grekiska myndigheterna avgav en positiv rekommendation.

35 Orsakssambandet mellan de olika handlingar som ingår i det klandrade beteendet och den påstådda skadan, det vill säga omständigheten att det beviljade finansiella stödets storlek beräknats på en dräktighet som uppmätts enligt Oslo-metoden och inte enligt London-metoden, är således knutet till påståendet att beslutet av den 5 juli 1993 och kommissionens vägran att ändra detta beslut är rättsstridiga.

36 Beslutet av den 5 juli 1993 har emellertid delgivits sökanden i enlighet med artikel 191.3 i fördraget. Sökanden har bekräftat att han mottagit beslutet den 17 juli 1993. Det är ett individuellt beslut, ställt till Republiken Grekland och till sökanden, mot vilket sökanden kunde väcka talan om ogiltigförklaring. Sökanden har emellertid inte väckt någon sådan talan, varför beslutet vunnit laga kraft vad avser honom.

37 Vad avser kommissionens senare vägran att bevilja ytterligare finansiellt stöd förefaller det som om sökanden delar upp denna vägran i fyra beslut som meddelades genom skrivelserna av den 23 augusti 1993, av den 1 februari, av den 4 juli och av den 19 september 1994 (se punkterna 10, 13, 15 och 17 ovan). I detta avseende framgår det av rättspraxis att en skadeståndstalan skall avvisas om den syftar till ersättning för en skada som beror på att en rättsakt som en institution har utfärdat, men som saknar rättsverkningar, är rättsstridig (se domstolens beslut av den 13 juni 1991 i mål C-50/90, Sunzest mot kommissionen, REG 1991, s. I-2917, punkterna 18 och 19, och av den 4 oktober 1991 i mål C-117/91, Bosman mot kommissionen, REG 1991, s. I-4837, punkt 20). Det skall således prövas om kommissionens beslut att vägra att ompröva beslutet av den 5 juli 1993 begränsats till att bekräfta detta tidigare beslut eller om de utgör beslut som tydligt förändrat sökandenas rättsliga ställning i förhållande till hur den var efter det tidigare beslutet, på grund av att de nya besluten grundats på något nytt element som kan ge tvingande rättsverkningar av beskaffenhet att påverka sökandenas intressen (se domen i ovannämnda målet Cobrecaf m. fl. mot kommissionen, punkt 45).

38 Kommissionens första vägran att ompröva beslutet av den 5 juli 1993, vilket var föremål för skrivelsen av den 23 augusti 1993 i vilken kommissionen endast upplyste sökanden om att beslutet av den 5 juli 1993 hade upprättats på grundval av uppgifter från den grekiska förvaltningen, utgör endast en bekräftelse av sistnämnda beslut.

39 Kommissionens vägran i skrivelsen av den 1 februari 1994 skall emellertid ses som ett nytt beslut. Det framgår nämligen av handlingarna i målet att kommissionen hade antagit sitt beslut av den 5 juli 1993 på grundval av upplysningar från de grekiska myndigheterna, utan att verifiera om den angivna dräktigheten för Maistrali II hade beräknats enligt London-metoden, enligt Oslo-metoden, eller enligt en någon annan metod. Det är först sedan sökanden upplyst kommissionen om att det beviljade finansiella stödet, i strid med gällande regler, inte hade beräknats på grundval av en dräktighet som uppmätts enligt London-metoden, som kommissionen undersökte denna fråga. Sökanden hade uppmärksammat kommissionen på nämnda fråga, både genom de grekiska myndigheterna och på egen hand, särskilt i skrivelse av den 22 november 1993. Kommissionen hade i sin skrivelse av den 1 februari 1994 förklarat att Maistrali II:s kapacitet uppmätt enligt bestämmelserna i London-konventionen inte kunde beaktas vid beräkningen av det finansiella stödet. Om kommissionen hade godtagit sökandens argument, hade den beviljat sökanden det finansiella stöd som begärts. Av detta följer att skrivelsen av den 1 februari 1994 grundades på en ny uppgift som kunde medföra tvingande rättsverkningar som kunde påverka sökandens intressen. Denna slutsats stöds av skrivelsen av den 14 januari 1994, i vilken anges att kommissionen vid denna tidpunkt behandlade frågan.

40 Beslutet om vägran i skrivelserna av den 4 juli och av den 19 september 1994 utgör däremot endast bekräftelser av de tidigare besluten av den 5 juli 1993 och av den 1 februari 1994.

41 Skrivelserna av den 23 augusti 1993, av den 4 juli och av den 19 september 1994 saknar således rättsverkningar, varför förevarande talan skall avvisas i den mån den avser ersättning på grund av att nämnda beslut skulle vara rättsstridiga.

42 Vad avser skrivelsen av den 1 februari 1994 skall det konstateras att sökanden, trots att skrivelsen utgjorde ett individuellt beslut som ställts till honom och som kunde vara föremål för en talan om ogiltigförklaring, inte har väckt någon sådan talan mot detta beslut i rätt tid. Även detta beslut har således vunnit laga kraft.

43 I detta sammanhang skall det anmärkas att det framgår av rättspraxis att tidsfristerna för att väcka talan utgör tvingande rätt, som varken domstolarna eller parterna råder över, och att begreppet ursäktligt misstag skall tolkas restriktivt. Detta begrepp kan endast avse fall där det föreligger extraordinära omständigheter, såsom när ifrågavarande institution förhållit sig på ett sätt som, i sig självt eller i avgörande utsträckning, varit ägnat att framkalla en ursäktlig villfarelse hos en enskild person i god tro, vilken har visat prov på samma skyndsamhet som en normalt insatt aktör (se förstainstansrättens dom av den 16 mars 1993 i förenade målen T-33/89 och T-74/89, Blackman mot parlamentet, REG 1993, s. II-249, punkt 34, och domstolens dom av den 15 december 1994 i mål C-195/91 P, Bayer mot kommissionen, REG 1994, s. I-5619, punkt 26). Sökanden har dock inte anfört någon bevisning som kan anses styrka att kommissionen förfarit på sådant sätt.

44 Förevarande talan syftar slutligen till att erhålla samma belopp som skillnaden mellan det finansiella gemenskapsstöd som skulle ha utbetalats om kommissionen hade bifallit sökandens begäran och det belopp som beviljades genom beslutet av den 5 juli 1993, jämte dröjsmålsränta (se beslut i ovannämnda målet Pevasa och Inpesca mot kommissionen, punkt 28).

45 Av vad ovan anförts följer att förevarande skadeståndstalan, vilken har väckts mer än två år och tre månader efter antagandet av det sista beslut mot vilket talan om ogiltigförklaring kunde väckas, syftar till att kringgå den tidsfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173 och den utgör således ett missbruk av det förfarande som instiftats genom artikel 178 i fördraget (se beslut i ovannämnda målet Pevasa och Inpesca mot kommissionen, punkt 28).

46 Mot denna bakgrund är det uppenbart att talan inte kan upptas till sakprövning, varför den skall avvisas.

Rättegångskostnader

47 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom svaranden har tappat målet, skall sökandenas yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande beslut:

1 Talan avvisas, eftersom det är uppenbart att den inte kan upptas till sakprövning.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 3 februari 1998

H. Jung — P. Lindh

Justitiesekreterare — Ordförande